Kuten tiedät, Tahvanana
pysähtyi meno äkisti:
Luonto näytti villin voiman,
nosti aallokon merestä,
tsunamin aavalta ulapan,
viskoi venhot metsän puihin,
autot paiskoi pensaikkohon,
miehet ikkunan lävitse.

Muksut äideiltä katosi,
vauvat vaipuivat vetehen,
pojat pylväisiin pakeni.
Jäljelle jäi tyhjä ranta,
talot pelkkinä säleinä,
kulkijoita kourallinen.

Istui maammo peiton päällä,
katseli kuvia piltin
tarkkasilmäisen tenavan,
itki luojalle surunsa,
hädän huusi maailmalle:
”Pieni heimoni hajosi,
hävisi veli ja siskot,
mureni oma elämä.
Missä kuljeksit, jumala,
mikset auttanut minua?
Tyhjää on löpinät kaikki
vapahtajan syntymästä,
turhaa jouluiset jorinat,
horinata hourupäitten!”

Tuuli tuiski ympärillä,
taivaan kaiutin kohisi:
”Oppinut et, luomakunta,
miten pallolla eleä.
Täällä taivalsit vihassa,
tuntenut et tuskaa toisten,
nöyrtynyt et ihmisenä.
Koko vuoden oot sotinut,
ökyillyt oot öykkärinä.

Tapoit itse kristuksesi
keralla tuhanten lasten;
itse riistit auttajalta
pommi-iskujen avulla
kädet hellät, armolliset,

jalat, joilla luokse tulla;
itse hölmö ja sokea
ymmärrä et johdatusta,
opetusta viisaampien.
On annettu sinulle tieto,
suurien kirjojen sanomat
- osaat niistäkin tapella!

Kysyn sulta, ystäväni,
miten arvosi asetat,
miten käytät kuulemaasi?

Mene, katso vierellesi,
ota vastaan orvot, raihnat,
heikot, jotka harhailevat,
taita piiput pyssyjesi,
päästä rakkaus tupahan,
kieltä hellyyden helistä.

Nytpä tiedät, nytpä tunnet.
Kosketus hyvä ja kaunis,
syntymän pyhä perusta,
on lahja jokaisen joulun.”